

man opnaar det, der for mig har været det afgørende, nemlig at skaffe de fattige Fiskere saa store Laan, som Loven hidtil har tilladt, og Hovedaarsagen til, at jeg har sluttet mig til Forslaget, er, at man gennem denne Bestemmelse sikrer, at Loven overfor de fattige Fiskere kommer til at virke med en Kraft, som den i Grunden ikke har gjort i de sidste Par Aar.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Den ærede Ordfører (Ole Hansen) begyndte med at sige, som det ogsaa er fremsat i Betænkningen, at han havde hellere set, at man i Stedet for at fremsætte dette Lovforslag havde søgt en Bevilling paa Finansloven, fordi de nuværende Forhold ganske sikkert ikke egner sig til at foretage en Revision, og at vi hellere burde have ventet med at revidere Loven, indtil vi kom ind i roligere Forhold. Jeg skal dertil sige, at Lovforslaget blev ikke forelagt under Krigen, men før Krigen, og da det blev forelagt i Efteraaret, blev det forelagt i akkurat samme Skikkelse som den, hvori det blev vedtaget i Folketinget i forrige Samling. Men paa den anden Side tror jeg ikke, at dette Forslag er af en saadan Beskaffenhed, at man ikke skulde kunne behandle det selv under disse Forhold. Saa gennemgribende og omfattende er det jo slet ikke. Ligeledes sagde den ærede Ordfører, at man kunde tage en mindre Bevilling paa Finansloven. Ja, naar det kun drejer sig om 3 Aar, hvoraf det ene er gaaet, saa kan jeg egentlig ikke se, at der kan være stor Betænklichkeit ved at vedtage Lovforslaget.

Den Bestemmelse, som Ændringsforslag Nr. 1 gaar ud paa at stryge, og som den ærede Ordfører beskæftigede sig en Del med, staar jo ogsaa omtalt i Betænkningen. Den ærede Ordfører kunde ikke se nogen Begrundelse for, at den Bestemmelse var sat ind i Lovforslaget. Ja, Lovforslaget blev forelagt i forrige Samling sammen med Forslaget om Jord til Landarbejdere, og det var for begges Vedkommende under den Forudsætning, at Lovene kun skulde gælde i 3 Aar, og at de samtidig skulde til Revision i 1916. Disse Love har hele Tiden haft den enslydende Bestemmelse, at hvad man sparer i det ene Aar, kunde man anvende i det andet, og hvad man sparer i den ene Periode, kunde overføres til den næste. Nu siger den ærede Ordfører, at det ser underligt ud, at man stiller Fordring om et saadant Beløb, naar der ikke er nogen Udsigt til, at man faar Brug for det. Men

det er dog i alt Fald en Trøst, at man ikke kommer til at bruge det, selv om det staar opført. Den ærede Ordfører sagde selv, at han ikke troede paa, at der vilde komme flere Begøring om Laan til Fiskefartøjer i den nærmeste Tid. Det tror jeg heller ikke, saa for saa vidt har det ikke stor Betydning, hvad der staar. Derfor har jeg ogsaa tiltraadt Ændringsforslaget om at lade den nævnte Bestemmelse udgaa.

Der er en Bestemmelse i Ændringsforslag Nr. 2, som jeg vil gøre opmærksom paa. Der staar, at Laansøgeren skal oplyse, „ad hvilke Veje og paa hvilke Betingelser han kan skaffe de i øvrigt til Fartøjets Anskaffelse nødvendige Midler.“ Det er en Fordring, som ikke staar i Loven om Jord til Landarbejdere, men jeg kan ikke se, at den medfører nogen Ulempe. Den kan jo hænge sammen med Ændringsforslag Nr. 3, og det er maaske ogsaa Hensigten.

Om Ændringsforslag Nr. 3 havde jeg en længere Forhandling med Udvalget, og jeg fraraadede da, at man vedtog den Bestemmelse, men det har altsaa ikke frugtet i tilstrækkelig Grad. Naar jeg fraraadede denne Ændring, var det, fordi man flere Steder har skærpet Betingelserne for at komme ind under Loven. Man har skærpet Bestemmelserne i selve Obligationen og forhøjet Renten. Dette staar i et underligt Forhold til, at man ogsaa ned sætter Laanene. Der er ganske vist lidt nogle Tab i den Tid, der er gaaet, det skal nok vise sig, naar man skal til at gøre det op; og at dette særlig har været Tilfældet i den første Tid, er ret rimeligt, thi da gik man netop til $\frac{2}{3}$ af Værdien, hvorimod man senere har været mere forsigtig. Men det er ikke aldeles korrekt, naar den ærede Ordfører opfatter den af ham nævnte Skrivelse paa den Maade, at det skal være en Opfordring til Udvalget om at sætte den Bestemmelse ind, naar jeg i Skrivelsen siger, at der let vil kunne paaføres Stats-Laanefonden store Tab ved vedblivende som Regel at yde $\frac{2}{3}$ af Vurderingsværdien. Ja det gælder som Regel. Det er imidlertid, naar man kan komme med Loven i Haand og kræve det; saa skal man begrunde, hvorfor man ikke kan gaa saa højt op, men noget andet er det, naar man sætter Bestemmelsen ind paa den Maade, at vedkommende, som søger Laanet, skal begrunde, at han i Henhold til Bestemmelsen har Krav paa større Laan end 50 pCt. Jeg for mit Vedkommende maa fremdeles fraraade dette Ændringsforslag. Jeg tror,